

temma sitke ning rahhaahne olli; agga mis sest lapsela kahjo? arwas mees. Need kombed, mõtles temma weel, forjavad ehk ikka warrandust jure.

Tull wal pühhapäwal ütles mõlder Peetrile: Kulen, et Hans Huber swägga head nissud müüb. Meil lähaks neid kül nüüd tarwis. Wõtta sinna tänna pärrast lounat sedda teed kätte, liina minnema ja neid nissuit waatma, kas kõlbawad meile. Sa jouad kül, õfeks jälle taggasi. Ja kui sa forrat seal olled, panne ommeti selle rikka mehhe tüttart ka nattukest hõlega tãhhele, kes keif sedda issa warrandust peab senna pole üksi pärrima. Saab nãhha, kuidas temma muido sinno mele pärrast on. Ei olle tarwis, emmale sest middagit sõlda. — Peter sai a-gfaste enne õhto liina, agga Hans ja tüttar ei olnud koddõ. Noor mees laks ommeti tuppä, et saaf suugu puhkada. Mõggi seal ühhe toli peäl tüduruko maggamas. Astus tassase sammuga temma ette, watis tüf aega üksi silmi temma

peäle, ja hmatuõfega hüdis temma poie healega: Tulle Zummal appi! eks se ei olle minno endine kallis Ewa isse, kes mo poisi aial minno sureks rõmuks olli? — Südruk arwas kohkumissõega üles, ja tundis peagi Peetrit ärra. Oh mis süddamelik rõõm olli mõllemil! Mõkõsid teine teise wasto keif head ja kurnad üles, mis ollid nende mõda lãinud aastade sees katsnud. Waesel Ewal ei olnud kül, wimiste aastade pärrast, muud kui kurnja katsunud. Temma wãljaspiddine illus teggomood ja keif temma mõistlikkud waggad wiõid ärratõõsid Peetri jures temma endise armastuõse meelt ellawalt üles. Ewal se armastuõse meel ei olnud ei ial mitte süddames kustnud. Peter tundis nüüd, et ei mingi uggune wãgat ei saaks mitte ennam lahutada neid, sedda Zummal jubba nende nore ea sees õli ühte annud. Ewat üksnes arwas temma prudiks, ei seddagi teist. Ja kui Ewa õmmad illusad silmad temma pole üles tõõtis, fargas Peter temma peäle, hakkas temma kaela ümber ja hüdis: Menda kui õlle me norelt rõõmfaõte teine teisõega mãnginud ja